

[Jeppesen (Drusebjerg).]

skal jeg efter Omstændighederne fatte mig ret kort.

Som Forholdene ligger i Øjeblikket indenfor dansk Erhvervsliv og navnlig dansk Landbrug, maa man fra alle Sider erkende, at det er nødvendigt at gaa videre med den Kriselovgivning, der er paabegyndt, og Spørgsmaalet bliver da om Maaden, hvorpaa man skal fremme denne Lovgivning. Jeg vil da for mit personlige Vedkommende mene, at Udgangspunktet for en saadan Videreførelse af Kriselovgivningen maa være det, at man lader de principielle Spørgsmaal, som skiller mellem Partierne, ligge, og at man tager det Hensyn at gøre den Lovgivning, der gennemføres, midlertidig. Men vil man maale de foreliggende Lovforslag med dette Maal, maa det erkendes, at de ikke er egnede som Kriseforslag. For det første har de ikke Midlertidighedens Præg, og for det andet rører de ved det mest fundamentale i vor Skattelovgivning, altsaa det, som hidtil har været stærkt delende mellem Partierne. Den Maade, hvorpaa Skattelovgivningen og navnlig Lovgivningen om Beskatning af fast Ejendom er bygget op, i hvert Fald i de sidste Aar, er jo fremgaaet ved Samvirken mellem 3 Partier, Venstre, Radikale og Socialdemokrater, medens det konservative Folkeparti har været imod den Linie, man har fulgt. Forholdet er her ganske det samme som med Hensyn til Jordlovgivningen, hvor jo ogsaa de 3 Partier har fremmet den hidtil gennemførte Jordlovgivning, medens det konservative Folkeparti har været imod.

Hertil kommer nu et Forhold, som bør tages med i Betragtning — jeg skal ikke komme meget ind derpaa, da det allerede er udførligt omtalt af den ærede sidste Taler og af den højtærede Indenrigsminister —, nemlig at det foreliggende Lovforslag yder i Flæng til alle Sider. Det er ikke kriseramte Landbrugere, det i første Række kommer til at gavne, det er Byernes Grundejere, uanset om disse er mere eller mindre velstillede. Uanset at det er en trang Tid, gives der Støtte til alle Sider, ogsaa til saadanne, som har let ved at klare sig igennem Krisen ved egen Hjælp.

Og hvad endelig selve Landbrugerne angaar, ydes der mest Hjælp til de største Jordbesiddere, de, som i de senere Aar har været stillet paa den Maade, at deres personlige Skatter har været meget lave for ikke at sige, at de slet ikke har været. Nu vil man altsaa sætte Beskatningen af den faste Ejendom yderligere ned og derved

give de store Landbrugsbesiddere et Plus fremfor de smaa, som har størst Udsigt til, som den ærede sidste Taler var inde paa, at faa et øget Skattetillæg.

Det er jo ikke det, man forstaar ved en Krisepolitik. Den har jo til Formaal, at de haardest ramte skal hjælpes først.

Og ser vi saa paa den økonomiske Side af Sagen, skal jeg ganske vist indrømme, at de Herrer, som har talt i Dag fra Venstres og konservativ Side, har slidt bravt i det for at hele noget sammen, der kunde kaldes et økonomisk Grundlag for Lovforslaget, men det er jo blevet ved Forsøget, noget positivt er der ikke kommet ud af det. Af nyt ud over det, som før har været nævnt i Forbindelse med hele dette Spørgsmaal, var der kun en svag Antydning hos den ærede konservative Ordfører, som udtalte angaaende de indirekte Afgifter, der er nævnt i Bemærkningerne til Lovforslaget, at hermed ikke var tænkt paa indenlandske Varer, men paa udenlandske. Og selv om den ærede Ordfører ikke nævnte Ordet Kaffe, kunde man ligefrem mærke Kaffeduften, da han sagde dette — der manglede blot, at selve Ordet skulde nævnes. Jeg vil derfor gerne spørge den ærede Ordfører, om jeg har Ret i den Opfattelse, at det virkelig var dèr, hans Tanker var henne. Det vilde jo hjælpe noget paa Budgettet, om det var dèr, Tankerne var henne, men var de det, hvorfor saa ikke sige det, det skal jo frem en Gang alligevel. . . . (Ellinger: Skal det det?) . . . Ja, hvad de Herrer mener med Hensyn til det økonomiske Grundlag, skal jo i hvert Fald frem en Gang, og lad os saa hellere faa det at vide straks, saa vil det være saa meget lettere at tage Stilling til dette Spørgsmaal, og det er ikke det mindst vigtige, for saa vidt der skal være Tale om at gennemføre en Lovgivning af denne Art.

Den ærede Ordfører for Venstre (Bækgaard) udtalte om Jordskatterne i det hele taget, at de var uretfærdige, fordi de ikke bygger paa Evneprincippet. Jeg forstaar ikke rigtig denne Tale, thi jeg maa mene, at hvis der er nogen Skat, som hviler retfærdigt og rigtigt, for saa vidt Grundlaget ellers er i Orden, maa det være Jordskatterne, saafremt de tager Hensyn til Jordens Bonitet og Beliggenhed. Jorden kan nu en Gang ikke gøre for, at den Mand, som dyrker den, ikke faar et efter Forholdene ordentligt Udbytte deraf, altsaa i Forhold til de til enhver Tid herskende Konjunkturer. Det er meget farligt, for saa vidt det drejer sig om Jorden, at lægge Evneprincippet til Grund. Om Jorden